

конь, но и съ него се случило същото. Двата коня бѣгали съ голѣма мѣка и сила. Градътъ се вече показвалъ, но вълцитѣ не ги напушали.

— Всички сме изгубени; нѣма вече никаква надежда, извикалъ просълзено бащата.

— Господарю, азъ съмъ ти слугувалъ 20 години и до сега не съмъ изказалъ съ нищо благодарността си къмъ тебе, сега е случаятъ да направя това. Дай ми револвера си и азъ ще остана да се боря съ тѣхъ, а вие бѣгайте, за да се спасите.

Господарътъ го задържалъ, молилъ го, но всичко било напраздно. Храбриятъ Ерикъ билъ вече на земята. Вълцитѣ напустнали шейната и се хвърлили върху Ерика. Съ два гърмежа единъ слѣдъ други, той спечелилъ врѣме за да можатъ да избѣгатъ господаритѣ му. Каго му се свършили куршумитѣ, вълцитѣ се хвърлили върху него и го разкъсали.

На сутринята господарътъ отишелъ на мѣстото, гдѣто слѣзълъ Ерикъ, но не намѣрилъ нито кжече отъ тѣлото му, освѣнъ двата револвера.

Отъ благодарностъ къмъ вѣрния си слуга, който даде живота си заради тѣхъ, той му издигналъ на това